

انقلاب آواز خوانی در استونی 1986-1991

ESTONIA'S SINGING REVOLUTION (1986-1991)

STEPHEN ZUNES

ICNC SUMMARY
TRANSLATION: ICNC, MOHSEN SAZEGARA (TRANSLATOR), APRIL 2009

TRANSLATOR'S NOTES

La Marcha revolucionaria de Malí

Por: Katherine Nesbitt y Stephen Zunes

Abril de 2009

Fechas: 1989-91

Naturaleza de la lucha: movimiento a favor de la democracia

Objetivo: régimen del General Mousa Traoré

Movimiento: estudiantes, sindicatos, y una coalición de grupos de oposición democráticos, conducidos por la Alianza para Democracia en Malí

Resumen del Conflicto:

La oposición al régimen corrupto y dictatorial del General Mousa Traore creció durante los años 1980. Durante esta época, los programas de austeridad impuestos para satisfacer las demandas del Fondo Monetario Internacional incrementaron la dificultad en la población del país mientras élites cercanas al gobierno vivían en opulencia. Un movimiento de oposición surgió, dirigido por la alianza por la democracia en Malí, que brutalmente fue suprimido por el régimen.

En 1991, los estudiantes organizaron una serie de manifestaciones contra el gobierno autocrático para exigir elecciones libres multipartidarias. Después de una matanza de más de cien manifestantes, las unidades del ejército posteriormente rechazaron seguir suprimiendo las protestas ensanchándolas los días que siguieron. Oficiales reformistas del ejército entonces derrocaron el régimen y permitieron la formación del Comité de Transición para la Salvación del Pueblo, formado por líderes civiles en favor de la democracia. Los partidos de oposición fueron legalizados y un congreso nacional de grupos civiles y políticos se reunió para bosquejar una nueva constitución democrática aprobada por un referéndum nacional. El líder de oposición Amadou Toure ganó la elección el año siguiente y el país permanece como uno de los más democráticos en la región.

Historia Política:

La República de Malí es un país empobrecido sin acceso al mar en la región Sahel de África del noroeste. Después de un golpe de Estado por Moussa Traoré en 1968 el cual derrocó al gobierno nacionalista con tendencias izquierdistas que había gobernado desde la independencia de Francia en 1960, surgieron entonces varios partidos clandestinos. Estos partidos fueron clandestinos hasta 1990 cuando, en respuesta a la crítica internacional, el régimen Traoré legalizó una asociación que consistía del Comité Nacional Democrático de la iniciativa y otros, que se unieron para formar la Alianza para la Democracia en Malí (ADEMA).

Las raíces históricas del ADEMA y su capacidad comprobada de permanecer fuerte y unida contra la persecución les dio legitimidad a los ojos de muchos malienses. Muchas organizaciones clandestinas diferentes se unieron bajo la persecución del régimen militar, pero esta era la estructura original de la organización del ADEMA, caracterizada por su descentralización, lo cual mantuvo la fuerza de la organización. La organización en sí misma funcionó de una manera compatible con los principios democráticos. Esto le dio legitimidad de organización como líder del movimiento de resistencia para su subsecuente transformación en un partido político. En los años que condujeron al derrocamiento del régimen dictatorial, ADEMA fue capaz de organizar uniones y grupos de estudiante para crear un frente unificado. En marzo de 1991, ADEMA era uno de los defensores principales y uno de los planificadores de una serie de manifestaciones, protestas y huelgas por todo el país. A través de la unificación de muchas organizaciones (cuyas historias se remontan hasta 1968), ADEMA ensanchó su influencia geográfica. También, debido a profesores veteranos y profesionales de salud de ADEMA, cuyas habilidades y experiencia en la esfera pública ayudaron a traer el mensaje a las comunidades rurales en todo el país, así como a reclutar a miembros y recaudar fondos para el movimiento democrático. Los partidarios de ADEMA también consistieron en *griots*, los músicos hereditarios que extienden las raíces históricas de democracia en Malí. Estos también sirvieron como un marco para su longevidad, muchos de sus miembros eran medios educados.

Las protestas pacíficas de estudiantes en Enero de 1961 fueron brutalmente suprimidas, con detenciones masivas y tortura de líderes y participantes. Los actos dispersados de amotinamiento y vandalismo de edificios públicos siguieron, pero la mayor parte de las acciones por los disidentes permanecieron no violentas. Del 22 de marzo al 26 de marzo de 1991, reuniones a favor de democracia de masas y una huelga de escala nacional fueron sostenidas tanto en comunidades urbanas como rurales, que se hicieron conocidas como *les evenements* ("los acontecimientos") o la revolución de marzo. En la capital de Bamako, en respuesta a las manifestaciones de masas organizadas por estudiantes de universidad y más tarde unidas por sindicalistas y otros, los soldados abrieron fuego sin criterio sobre los manifestantes no violentos. Aunque las manifestaciones fueran concebidas como disciplina no violenta y la no violencia había sido mantenida hasta aquel punto, los disturbios estallaron brevemente después de los tiroteos. Se erigieron barricadas y bloqueos para proteger a los manifestantes de los soldados. Traore declaró un estado de emergencia e impuso todas las noches el toque de queda. A pesar de una pérdida estimada de

300 vidas sobre el curso de cuatro días, los manifestantes no violentos siguieron volviendo cada día para exigir la dimisión del presidente dictatorial y la puesta en práctica de la democracia.

Hacia el 26 de marzo, el rechazo creciente de los soldados para disparar en gran parte a las protestas de muchedumbres no violentas se convirtió en un motín de gran escala, cuando miles de soldados dejaron sus armas y se unieron al movimiento a favor de la democracia. Esa tarde, el teniente coronel Amadou Toumani Toure anunció en la radio que él había detenido al presidente dictatorial, Moussa Traore.

Entonces Toure suspendió las instituciones existentes y tomó la delantera en el gobierno de transición, que al principio fue llamado el Consejo Nacional de Reconciliación. Él prometió que no sería nominado como presidente, ni asumiría el poder una vez que un presidente fuera elegido en elecciones libres y justas. Renombrando el Comité de transición para la Salvación del Pueblo, Toure designó a un primer ministro civil. En un congreso dos meses después de *l'évenements*, ADEMA se hizo un partido político oficial. A causa de su historia larga de organización, ADEMA rápidamente fue capaz de desarrollarse de un movimiento de resistencia a un partido político representativo.

El líder de ADEMA, Alpha Oumar Konare, era el candidato del partido a presidente. Konare era el ministro de cultura bajo el régimen de Traore hasta 1980 cuando dimitió en protesta. Konare coordinó el sindicato y la resistencia de estudiantes la cual condujo hasta marzo de 1991 y fue un cofundador de ADEMA. Konare viajó a través del país para crear un diálogo entre comunidades y funcionarios, acentuando como " debemos tener confianza en la sabiduría del pueblo de los malienses, en la justicia de Malí. " Las elecciones del 12 y 26 de Abril resultaron en la elección de Konare como el presidente y Amadou Toumani, Toure cedió el puesto de su posición como el jefe del gobierno de transición. ADEMA resultó primero en las cinco elecciones regionales.

Acciones Estratégicas:

Los malienses han mantenido que el conocimiento de su historia por músicos hereditarios llamados *griots*, quienes han estado transmitiendo su conocimiento de proverbios, historias, la poesía épica y la tradición oratoria durante siglos. Desde la independencia, los *griots* ha sido esenciales en el proceso de edificación de la nación y la política llevando mensajes políticos y crítica social y educando a la gente, sobre todo la población en gran parte rural analfabeta. En la movilización de la población analfabeta del 70 % para oponerse a la dictadura de Traoré's, *griots* acentuaron la historia conocida a partir de los años 1300 de como, después de que los jefes presentaron al emperador Sundjata con sus lanzas como un acto simbólico de sumisión, Sundjata los devolvió para significar que los jefes gobernarían autónomamente.

Como consecuencia de esta historia, los malienses creen que la democracia y el autogobierno -mara autónomo segi tan en la lengua Bambara, que se traduce como " la traída del poder a casa" - son una

tradición nacional. Enmarcando la transición a la democracia como una vuelta a la tradición, los malienses evitaron estigmas asociados con el estilo occidental de "la democratización". El movimiento fue caracterizado por el término mbok, que connota una dedicación a la solidaridad, la nación y un deber a la comunidad de ejercer los derechos de ciudadanía para mantener la democracia.

Sin embargo, fueron los estudiantes universitarios quienes principalmente organizaron las manifestaciones que precipitaron la caída del régimen. Ellos hicieron el esfuerzo especial para animar a las mujeres a participar como el medio de reducir el riesgo de violencia contra los manifestantes. Los manifestantes también marcharon hacia edificios de gobierno hasta el encuentro con las tropas, donde estos erigieron barricadas. A pesar de tiroteos masivos, las olas de protestas siguieron, con líderes desafiando a la minoría de manifestantes que violentamente reaccionaron a las masacres..

La Situación Hoy:

A pesar de la corrupción, la pobreza, y una infraestructura débil, Malí se ha mantenido como uno de los países más democráticos en África. En 1993, para educar y promover los derechos y obligaciones de sus ciudadanos, el gobierno puso en práctica un programa que llamó "la Misión de Descentralización" para fomentar la participación popular en elecciones locales y regionales. Corrientemente, Malí está dividido en ocho regiones administrativas, que son subdivididas en distritos, que más lejos son subdivididos en comunas, que contienen pueblos. Hay 702 consejos locales municipales encabezados por alcaldes elegidos. Hay emisoras de radio independientes y periódicos y el país experimenta el debate político animado y abierto. Ha habido una serie de las transferencias pacíficas de poder.

Poco después de la evolución de Marzo de 1991, el gobierno maliense negoció un acuerdo de paz con los rebeldes armados Tuareg en el cual estos estuvieron de acuerdo con terminar su rebelión a cambio de un grado de autonomía. En marzo de 1996, hubo una combustión masiva ceremonial de las armas rendidas de los rebeldes en Bamako.

Los acontecimientos de 1991 con regularidad son conmemorados. El aniversario del 26 de Marzo de las matanzas es una fiesta nacional y hay una serie de monumentos en la capital de Bamako que conmemora estos acontecimientos.

El empleo de acción no violenta en Malí sigue. Hubo varios períodos de protestas conducidas por estudiante en los años 1990 contra el alto paro y otros efectos negativos de programas de ajuste estructurales impuestos por instituciones financieras internacionales, contribuyendo a la caída de un gobierno por un voto de desconfianza en el parlamento. La tradición de resistencia no violenta contra el autoritarismo empezó a destacarse en 2001 cuando un referéndum constitucional propuesto por el Presidente Alpha Oumar Konare fue suspendido después de una serie de protestas por aquellos temiendo que habría amenazado a la judicatura independiente del país y con eficacia haría el presidente inmune al procesamiento. Protestas adicionales contra la política económica neoliberal estallaron en 2005. En 2006,

cientos se manifestaron pacíficamente contra la visita del entonces ministro del interior francés Nicolas Sarkozy en protesta de su política de resistencia contra los inmigrantes. Aquel mismo año, Malí recibió el foro mundial social, una reunión masiva de activistas de cientos de organizaciones de la sociedad civil.

Malí proporciona un ejemplo de un país subdesarrollado que – careciendo de muchos de los recursos disponibles de otras sociedades que han experimentado insurrecciones desarmadas contra el gobierno autoritario- fue capaz de lanzar una revolución no violenta democrática. Además, instituciones malienses democráticas han sobrevivido a pesar de los desafíos de una insurrección armada en el norte, programas de ajustes draconianos estructurales, la corrupción endémica y las altas tarifas de analfabetismo. En el aprovechamiento de las tradiciones culturales del país y la extensión de su mensaje por *griots* y otros medios tradicionales, un movimiento sostenible democrático no sólo surgió victorioso contra la represión brutal en el levantamiento de marzo de 1991, sino que evitó la violencia trágica y la inestabilidad de muchos de sus vecinos africanos del oeste por la descentralización de instituciones gobernantes y la tradición en curso de acción no violenta en una sociedad democrática.

Lecturas adicionales:

Pringle, Robert. “Democratization in Mali: Putting History to Work,” *Peaceworks* No. 58, 2006
Washington: U.S. Institute of Peace

Boyer, Allison. "An Exemplary Transition." *Africa Report* 37, 4 Jul 1992 40.

Vengroff, Richard. “Governance and the Transition to Democracy: Political Parties and the Party System in Mali,” *Journal of Modern African Studies* 31, 4 (1993) 541-562.

انقلاب آواز خوانی در استونی (1986-1991)

استیون زونس آوریل 2009

هدف مبارزه: استقلال

ساختار هدف: اتحاد جماهیر شوروی

جنبش: جبهه محبوبیت، حزب ملی استقلال استونی، جمعیت میراث و سرانجام حزب کمونیست این کشور

خلاصه مبارزه:

استونی که اشغال خارجی را برای قرن ها تجربه کرده بود در جنبش بی خشونت به دیگر جمهوری های بالتیک – لاتویا و لیتونی – پیوست، جنبشی که به استقلال آن ها از شوروی در سال 1991 انجامید.

استونی در اواسط دهه هشتاد با بهره مندی از سنت و فرهنگ عمیق و غنی خود در موسیقی و

آواز خوانی، مسیری را برای بیداری ملی آغاز کرد. مردم این کشور در تجمع های هزاران نفری و بعدها در تجمع های صدها هزار نفری به جشن گرفتن سنت و میراث ملی خود پرداختند؛ جنبشی که به «انقلاب آواز خوانی» مشهور شد. پرچم ممنوعه استونی در تجمعات برافراشته می شد و سرودهای قدغن شده ملی خوانده می شد. سرانجام، جنبش در میان حزب کمونیست هم طرفدارانی پیدا کرد که مسکو را آشکارا رد می کردند. مردم با تانک های شوروی رو به رو شدند و سرانجام استقلال استونی اعلام شد.

تاریخچه سیاسی:

استونی قرن هایی را به مبارزه با قدرت های متخاصم نظیر آلمان، دانمارک، سوئد و لهستان پرداخت تا سرانجام در سال 1721 ضمیمه خاک روسیه شد. در سال 1920 و پس از جنگ جهانی اول و انقلاب روسیه، استونی به استقلال دست یافت. در معاهده استالین-هیتلر که به مولوتوف-ریبن تروپ هم شهرت دارد، اگر چه شوروی، استونی و همسایگان اش در حوزه بالتیک را به رسمیت شناخت، اما آلمان نازی این کشورها را در چارچوب حمله و تجاوز به شوروی در سال 1941 اشغال کرد و سه سال بعد که شرایط جنگ به سود شوروی پیش رفت، این کشورها به اشغال شوروی در آمدند.

گروهی از استونی ها تلاش کردند که از راه های مسلحانه به اشغال شوروی پایان دهند. این گروه خود را متساوناد (metsavennad) یا برادران جنگل می نامیدند. اعضای این گروه عملیات چریکی علیه قوای اشغالگر ترتیب می دادند، اما تا 1953 به کلی سرکوب شدند.

استالین به استعمار استونی، که یک چهارم جمعیت اش را در اشغال و جنگ از دست داده بود، مشغول شد. سیاست روسی-سازی استونی، هم سرکوب فرهنگ استونی را در برداشت و هم تشویق مهاجرت بیشتر روس ها را. سرانجام جمعیت روس ها به چهل درصد کل جمعیت این کشور رسید. برافراشتن پرچم آبی، سیاه و سفید استونی ممنوع و هرگونه نشانه ای از عواطف ملی گرایانه به شدت سرکوب شد.

زمانی که رهبر اصلاح طلب شوروی، میخائیل گورباچف، قدرت را در سال 1985 به دست گرفت و برنامه های اصلاحات سیاسی و اقتصادی اش (پروستروئیکا و گلاس نوست) را اعلام کرد، مردم استونی میزان تحمل شوروی را امتحان کردند؛ اولین این تلاش ها شامل کوشش های زیست محیطی علیه معادن فسفات در سال 1986 بود.

با آغاز سال 1987، استونی درگیر یک سری تظاهرات خیابانی شد که خواندن سرودهای ملی ممنوع شده از زمان اشغال توسط شوروی را هم شامل می شد. علاوه بر سرودهای سنتی، موسیقی دانان معاصر از آهنگ های پاپ و راک جدید هم استفاده می کردند. فستیوال موسیقی پاپ «تارتو» در ماه می 1988 احساسات ملی گرایانه را به صورت بی سابقه ای به جریان انداخت و تظاهرات و فستیوال های بعدی را نیز تحت تاثیر قرار داد؛ به نحوی که هزاران نفر در حالی که دست در دست یکدیگر داشتند با هم می خواندند. در ماه می بعد در جریان اختتامیه فستیوال ممنوع شده ی «اولد تون» در پایتخت، جمعیت به زمین های اجرای موسیقی رفتند و به صورت فی البداهه به خواندن آهنگ های ملی پرداختند. در ماه اوت همان سال فستیوال راک تابستانی نیز رنگ و بویی به شدت ملی گرفت.

جنبش ملی به سه گروه اصلی تقسیم بندی می شد: «جمعیت میراث»، که به پررنگ کردن جنبه های فرهنگی و تاریخی ملی گرای می پرداخت. «جبهه محبوب» که با حزب کمونیست در ارتباط بود و تلاش می کرد نظام را از دورن آن اصلاح کند. و از همه رادیکال تر و در ابتدا غیرقانونی «حزب ملی استقلال» استونی بود. تنش های زیادی میان رهبران این سه جناح وجود داشت: در حالی که برخی تصور می کردند رویکردهای رادیکال رویارویی طلبانه، شوروی را به واکنش برای سرکوب تشویق می کند، عده ای دیگر بر این باور بودند که کار با حزب کمونیست، که در واقع دست نشانده مسکو بود، خیانت است. اما تمام طرف ها به استفاده از کنش های بی خشونت متعهد بودند؛ چرا که همگی بر بی ثمر بودن راهکارهای مسلحانه در برابر شوروی واقف بودند و در مراحل برای سازماندهی تظاهرات و تجمعات با یکدیگر همکاری می کردند.

در سپتامبر 1988 یک فستیوال بزرگ آوازخوانی در پایتخت، بیش از سیصد هزار نفر، جمعیتی معادل یک چهارم جمعیت استونی را گرد هم آورد. رهبران سیاسی حاضر بودند و مردم برای اولین بار شاهد فراخوان های عمومی برای بازگرداندن استقلال کشور شدند.

تا بدین جای کار، حتی حزب کمونیست حاکم هم، با مطالباتی نظیر خودمختاری بیشتر برای احزاب اپوزیسیون هم جهت شده بود. سرانجام حکومت استونی اعلامیه حاکمیت را در شانزده نوامبر تصویب کرد. با داشتن حفاظت حکومتی برای تظاهر کنندگان، مبارزات بی خشونت گسترش پیدا کرد و بسیاری از حاکمان کمونیست هم به طرفداری از استقلال متمایل شدند. بیست و سوم آگوست 1989 در پنجاهمین سالگرد اشغال سه جمهوری بالتیک توسط شوروی، هفتصد هزار استونیایی به نیم میلیون لاتویایی و یک میلیون لیتوانیایی پیوستند و با تشکیل زنجیره انسانی دست در دست هم حلقه بزرگی در سه کشور به وجود آوردند که نشان دهنده همبستگی میان آن ها بود و به زنجیر بالتیک معروف شد. حکومت این روز را تعطیلی عمومی اعلام کرد و به سازمان دهی این اعتراض بزرگ کمک کرد. در طی دو سال آینده، تجمع های وسیع ادامه پیدا کرد و گروهی از نهادهای موازی مانند کنگره استونی به وجود آمد تا زمینه های استقلال را فراهم کند.

اوت 1991 پس از کودتای افراطی ها در مسکو، تانک های شوروی وارد استونی شدند تا تلاش های بیشتر برای کسب حاکمیت ملی را سرکوب کنند. مردم ایستگاه های رادیو و تلویزیون و برج مخابراتی تاتین در پایتخت را محاصره کردند. با سپرهای انسانی مسالمت آمیزی که تشکیل دادند، دخالت نیروهای شوروی را به تاخیر انداختند. روز بعد، کودتا در مسکو شکست خورد و کنگره استونی و رهبری شوروی بعدا به صورت رسمی پایان اشغال استونی را اعلام و استونی را کشوری مستقل اعلام کردند. رهبری جدید روسیه استقلال استونی و دو کشور دیگر این حوزه را دو هفته بعد به رسمیت شناخت.

کنش های استراتژیک:

یکی از ویژگی های استراتژیک جنبش بی خشونت استقلال در استونی، تاکید آن بر فرهنگ بود. موسیقی – بیش از همه سنت غنی آوازخوانی- نقش حیاتی ای در به وجود آوردن حس اتحاد، مقاومت و امید داشت. قرن ها اشغال خارجی، هویت ملی و فرهنگی استونی را با مخاطره مواجه کرده بود. برخی ملت ها ممکن است در این مدت به فرهنگ خارجی تن داده باشند، اما مردم استونی فرهنگ منحصر به فرد خود را رها نکردند. آن ها زبانی را صحبت می کنند که به طور کامل از ریشه آلمانی و روسی مجزا است؛ مردم استونی بیشتر پروتستان اند، در حالی که همسایه های آنان یا ارتدوکس اند و یا کاتولیک. مهم ترین خطری که میراث زبانی و فرهنگی آن ها را با خطر مواجه می کرد، افزایش تعداد روس هایی بود که پس از اشغال مجدد این کشور در سال 1944 به این کشور مهاجرت کردند. علی رغم ادعاهایی که برای همبستگی بین المللی پرولتاریا – طبقه زحمتکشان- انجام می شد، شوروی قرن بیستم در بسیاری ابعاد به اندازه تزار که در قرن های هجدهم و نوزدهم استونی را اشغال کرد، شوونیست بود.

اگرچه استونی با جمعیتی معادل یک میلیون و سیصد هزار نفر، یکی از کوچک ترین کشورهای دنیاست، اما یکی از بزرگ ترین مجموعه های آوازها و آهنگ های فولکلور دنیا را در اختیار دارد. مردم این کشور برای قرن های متمادی از این موسیقی شان به عنوان اسلحه ای سیاسی استفاده کرده اند. آوازها به عنوان نشانه ای از اعتراض در برابر اشغال گران آلمانی از قرن سیزدهم استفاده می شد و به عنوان وسیله ای برای مقاومت علیه ارتش تزاری پتر کبیردر قرن هجدهم به کار می رفت. از سال 1869، هر ساله فستیوال موسیقی تحت عنوان لئولوپیدو، Laulupidu، برگزار می شود که در آن مردم از سراسر کشور برای یک جشن چند روزه جمع می شوند وگاهی تا 25 هزار نفر با هم آواز می خوانند. این تجمعات بزرگ که صدها هزار نفر را دور هم جمع می کند به همان اندازه که درباره موسیقی است درباره حق تعیین سرنوشت ملی نیز هست. لئولوپیدو مرکز اصلی مقاومت علیه اشغال شوروی بود. جایی که علاوه

بر آهنگ هایی که در ستایش دولت و حزب کمونیست بود، سازمان دهندگان با گنجاندن آهنگ های ملی و نمادهای آن، به مامورین شوروی دهن کجی می کردند. علی رغم چند دستگی میان جنبش ملی و تحریک های مسلحانه از سوی ساکنان روس و طرفداران نیروهای اشغالگر شوروی، جنبش توانمند شد.

اعتراضات عمومی، قدرت نمایی های ملی گرایانه و سایر مدل های مقاومت مدنی بیشتر و بیشتر شد.

مردم استونی همین طور از روش های خلاقانه برای به چالش کشیدن سرکوبی که علیه آنان به کار گرفته می شد، استفاده می کردند. به عنوان مثال، زمانی که برافراشتن پرچم ملی همچنان غیر قانونی بود، مردم پارچه های آبی، سیاه و سفید را جداگانه آویزان می کردند که در واقع قانونی بود، اما در عمل پرچم ملی استونی را تداعی می کرد. به عنوان نپذیرفتن ترس از شوروی و حرکات ملی گرایانه، هشت صد و شصت هزار نفر در استونی طی تابستان و پاییز 1988 نامه ای را امضاء کردند که به موجب آن ضمن غیرقانونی خواندن حکومت شوروی بر این کشور، خود را شهروندان جمهوری استونی خواندند. در فوریه 1990، این حرکت نمادین به پدید آوردن یک نهاد موازی انجامید که هیات حاکم شوروی بر استونی را به چالش می کشید و این شهروندان خود خوانده استونی، انتخاباتی را برای کنگره استونی برگزار کردند که در ماه بعد از آن، برای اولین بار تشکیل جلسه داد.

حتی در شرایط تحریک جدی، تعهد چشمگیری به روش های بی خشونت وجود داشت. به عنوان مثال، زمانی که صدها روس تبار طرفدار شوروی، در می 1990 پارلمان استونی را به اشغال خود در آوردند که در واقع تلاشی برای کودتا بود، ده ها هزار استونیایی ساختمان را ظرف چند ساعت آینده محاصره کردند، اما با ایجاد راهروی امنی اجازه دادند اشغالگران پارلمان، ساختمان را ترک کنند.

وضعیت امروز:

از زمان مبارزه برای استقلال، این کشور دموکراسی پارلمانی خود را حفظ کرده و بیشتر تحت کنترل احزاب راست میانه بوده است. در سال 2004، این کشور به ناتو و به طور کامل به اتحادیه اروپا پیوست. محدودیت های اولیه زبانی برای اقلیت روس تبار این کشور در سال 2001 تعدیل شد، اگرچه تنش بین دو گروه اجتماعی و نیز با خود روسیه پابرجاست. علی رغم تبعیض دوجریان، میراث مبارزات بی خشونت در جنبش طرفدار استقلال، خشونت های میان اقوام را از میان برده و به این سبب بهانه را از روسیه برای دخالت گرفته است.